UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis

Antehac Ex Probatis Auctoribus breviter concinnata

Busenbaum, Hermann

Coloniae Agrippinae, 1713

Q. 84. Quid præterea sit notandum circa materiam Sacramenti Pœnitentiæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42624

Visual Library

Resurrectionem, est hæc, quia hoc Sacramentum supponebat mortem animæ, & erat ad resurrectionem peccatoris.

Objici potest, S. *Thomam* Apostolum non adfuisse, quando Christus *Joannis 20.* dixit, *Accipite Spiritum S. &c.*, & tamen æquè ac cæteri habuit potestatem remittendi peccata. *R. S. Cyrillus* & ex illo *Bosco* s. 1. nu. 54. dicunt omnes discipulos Christi etiam absentes vi verborum istorum esse ordinatos & accepisse potestatem absolvendi : neque tamen inde sequitur nunc posse etiam absentes ordinari, quia pro Ecclesia aliter statuit Christus, qui pro se habebat potestatem excellentiæ, ideoque ipsi licebat ordinare, prout volebat.

§ 4. De Sacramento pœnitentiæ ita habet *Conc. Florentinum* post sess. ult. in Decreto *Eugenii IV.* ad Armenos : *Quartum Sacramentum est pœnitentia, cujus quasi materia sunt actus pœnitentis, cordis contritio cum proposito non peccandi de cætero, oris confessio, satisfactio : Forma, Ego te absolvo &c.* 583.

Q. 84. Quid præterea sit notandum circa materiam Sacramenti pœnitentiæ. &. seqq. §. 1. Sola peccata sunt materia confessionis, uti tenent omnes Catholici, teste *Dicast.* d. 9. n. 296. & colligitur ex *Trid.* sess. 14. De pœn. c. 4. & can. 3. ubi pro materia non assignantur nisi peccata, ideoque simpliciter vocatur confessio peccatorum. Idem evincitur ex forma Sacramenti, nam dicit, *absolvo à peccatis.* Denique id satis constat ex communi sensu Doctorum ac etiam fideliũ omniũ. 584.

§. 2. B. Virgo non fuit capax absolutionis, ideóque *Dicast.* d. 6. n. 9. explodit sententiam *Alberti M.* qui, ut probaret B. Virginem habuisse 585.

buisse gratiam sacramentalem pœnitentiæ, dixit solitam fuisse confiteri S. Joanni Evangelistæ peccata, quæ apprehendebat se feciſſe, nam & hic error B. Virgine indignus est, & illo supposito adhuc non poterat Sacramentum esse validum, quod requirit verum & non tantùm existimatum peccatum: Unde *Scotus* in 4. dist. 17. in fine rectè ait, si B. Virgo fuisset confessa, peccâsset confitendo.

586. §. 3. Quamvis imperfectio de se non sit materia confessionis, tamen ordinariè habet adjunctum peccatum, quod est materia sufficiens, secundùm dicta l. 5. à n. 211. ubi etiam n. 214. dixi transgressionem Regulæ, quamvis non obligantis sub peccato, ordinariè habere adjunctum peccatum, quod confirmatur ex dictis l. 4. nu. 58.

587. §. 4. Censuræ, v. g. excommunicationis, suspensionis, etiam non sunt materia absolutionis sacramentalis, quamvis debeant ad legitimum ministrum deferri, ut per sententiam Ecclesiasticam auferantur, & quidem quandoque priùs, quàm dari possit absolutio à peccatis.

588. §. 5. Peccata ante Baptismum commissa non sunt materia apta confessionis sacramentalis, *S. Th.* 3. p. q. 84. a. 2. aliique communissimè, inter quos *Bosco* d. 7. s. 2. n. 3. meritò dicit hunc esse & semper fuisse totius Ecclesiæ sensum, est autem contra aliquos apud *Amic.* d. 13. nu. 46. qui innuunt peccata illa esse materiam necessariam; & saltem est contra *Angel.* & quosdam recentiores apud *Gormaz* p. 2. n. 71. quiputant esse materiam sufficientem, sed *Vasq. Turr* & *Perez* dicunt oppositum esse certum, *Bonac* dicit videri

videri tanquam de fide definitum, *Amic.* dicit videri non obscurè definitum in *Trid.* & *Florent.* ideoque opinionem illam vocat errorem, nam imprimis *Trid.* sess. 6. cap. 14. item sess. 14. De pœn. cap. 1. 2. 4. & 5. constanter docet & novem repetitis vicibus dicit Sacramentum ex institutione Christi esse pro peccatis post Baptismum commissis, tumque Can. 1. sic definit : *Si quis dixerit in Catholica Ecclesia pœnitentiam non esse verè & propriè Sacramentum pro fidelibus, quoties post Baptismum in peccata labuntur, ipsi Deo reconciliandis à Christo Domino nostro institutum, anathema sit.* Deinde *Florent.* in Decreto *Eugenii IV.* ad Armenos dicit effectum Baptismi esse remissionem omnis culpæ originalis & actualis, itemque omnis pœnæ, ergo innuit pro peccatis illis non esse institutum Sacramentũ pœnitentiæ, sed tantùm pro peccatis fidelium ingressorum in Ecclesiam, utì habet *Trid.* cap. 2. addens rationem, quia Ecclesia non judicat de illis, quæ extra se fiunt. Accedit consensus Theologorum, qui hoc tanquam certum potiùs supponunt quàm probent : & alioquin dicam etiam peccatum originale esse materiam sufficientem confessionis, quod dicere nemo hactenus est ausus.

§. 6. Peccata antehac ritè confessa & per 589.
absolutionem remissa sunt materia sufficiens novæ confessionis non tamen necessaria, per se loquendo. *Pars 1.* est *S. Th.* in 4. dist. 17. q. 3. a. 3. quæstiun. 5. ad 4. & aliorum communissima, quam certam esse docent *Suar.* d. 18. s. 1. n. 6. & *Aversa.* q. 10. s. 2. *Vasq.* autem q. 91. a. 3. dub. 7. n. 1. dicit à nemine negari : refert tamen plures *Amic.* d. 13 n. 25., qui dicunt, quamvis sufficiant

ad essentiam Sacramenti, tamen non sufficere ad effectum, sed si Sacramentum est validum, non est ratio illi negandi effectum, cùm nullus adsit obex: itaque pars illa probatur ex declaratione *Benedicti XI.* statim citanda. Idem significatur Cap. *Quem pœnitet, 88.* De pœn. dist. 1. his verbis: *Quantò pluribus confitebitur in spe veniæ turpitudinem criminis, tantò faciliùs consequetur misericordiam remissionis, ipsi enim Sacerdotes plùs jam possunt proficere, plùs confitentibus parcere.* Idè evincit praxis in universa Ecclesia, nam fideles sæpissimè faciunt confessiones generales, repetuntque peccata antè confessa, & nulla alia, ergo. Et ratio est, quia quòd peccatum sit antehac confessum, nihil obstat, nam non ideo desinit fuisse peccatum: quòd autem jam sit antè remissum, etiam non obstat, utì patet, si quis de peccato nunquam confesso fuerit perfectè contritus, manet enim etiam obligatus ad confitendum, imò sicuti potest etiam cum fructu sæpiùs repeti contritio ejusdem peccati, ita & Confessio. *Pars 2.*, quòd peccata confessa & remissa non sint, per se loquendo, materia necessaria confessionis, est S. *Th.* suprà & aliorum communissima, quam pariter certam dicit esse *Aversa* suprà, & etiam constat ex declaratione *Benedicti XI.* in Extrav. communi *Inter cunctas*, De privilegiis, ubi dicit eum, qui semel confessus est & absolutus etiam àReligioso mendicante, non teneri iterum nequidem proprio Parocho peccata illa confiteri, & postea subdit, *Licèt de necessitate non sit iterum eadem confiteri peccata, tamen quia propter erubescentiam, quæ magna est pœnitentiæ pars, ut eorundem peccatorum iteretur confessio, reputamus salubre.* Idem de non necessa-

cessariò repetendis peccatis confessis definit tanquam Catholicum dogma *Joannes XXII.* in Extrav. communi, *Vas electionis*, Tit. De hæreticis, ita ut oppositum damnet velut falsum & erroneum.

Dixi, per se loquendo, nam per accidens est 590.
obligatio iterum confitendi, 1. Si quis inter cætera esset confessus reservata non habenti potestatem in reservata, hæc enim teneretur iterum confiteri alteri. 2. Si aliquod peccatum omissum non posset explicari, nisi iterum faciendo mentionem peccati aliàs confessi. 3. Si quis voviſſet iterum eadem peccata confiteri, aut acceptâſſet pœnitentiam de iis iterum confitendis, aut si hoc præciperet regula alicujus Ordinis ab ipso liberè acceptata. 4. Si confessus ùt dubium postea agnosceret esse certum, aut si in genere confessus postea recordaretur illius in specie. 5. Si Confessarius etiam injustè noluisset eum absolvere, vel defectu jurisdictionis non potuisset. *6.* Si confessus esset sine debito dolore aut proposito, de quo casu iterum dicetur à n. 1206. An autem Ecclesia posset præcipere iteratam alicujus peccati mortalis Confessionem, dicetur n. 2017.

Obji. 1. Contra dicta n. 589. Dolor est de 591.
malo ùt præsente, secundùm dicenda n. *656.* sed quando peccatum est remissum quoad culpam & pœnam, nihil est de præsenti, in quod tendere possit ille dolor, ergo. R. n. min., nam saltem est carentia illius, quod habuissem illo instanti, quo peccavi: aut si supponas me illud aliunde habere, saltem hoc est præsens malum, quod est peccavisse, sive privatum esse bono innocentiæ vel absolutæ immunitatis à peccato,

quæ privatio semper existit in eo, qui semel peccavit: unde sicuti illud, quod est me aliquando bonum egisse, est aliquod bonum præsens, & ideo de illo possum semper gaudere, ita de illo, quod est peccavisse, possum semper dolere, quamdiu sum in statu, cui non repugnat dolor.

592. *Obji.* 2. Forma non potest sæpius cadere super eandem materiam. R. Si tantùm sit eadem materia proxima, transeat; si aliquid aliud sit materia proxima, ipsa autem sit materia remota. n., nam possum duos successivè baptizare eâdem aquâ; duos ægros inungere eodem oleo; quia habebo alias materias proximas, nempe ablutionem & unctionem aliam, super quam immediatè cadet nova forma: similiter hìc duæ absolutiones cadent immediatè super duos dolores vel saltem super duas Confessiones. Quis autem tum sit sensus verborum, *Ego te absolvo*, dicetur n. 641.

593. §. 7. Venialia sunt materia sufficiens, non tamen necesaria Sacramenti pœnitentiæ, uti tenent Catholici omnes ex *Trid.* sess. 14. De Pœn. c. 5. his verbis: *Venialia, quibus à gratia Dei non excludimur, & in quæ frequentiùs labimur, quamvis rectè & utiliter citraque omnem præsumptionem in confessione dicantur, quod piorum usus demonstrat, taceri tamen citra culpam, multisque aliis remediis expiari possunt.* Et quòd sint materia sufficiens, definit Can. VII. his verbis: *Si quis dixerit in Sacramento pœnitentiæ &c. non licere confiteri peccata venialia, anathema sit.* Idem jam declaraverat Leo X. damnans hunc Artic. 8. *Lutheri: Nullo modo præsumas confiteri peccata venialia.* Ratio colligitur ex verbis generalibus, quibus Christus Sa-

Sacramentum pœnitentiæ instituit, dicens, *Accipite Spiritum sanctum, quorum peccata remiseritis &c.* quæ conveniunt tam venialibus, quàm mortalibus. Similiter quòd non sint materia necessaria, ratio est, tum quia valor Sacramenti & effectus, qui est gratia, non pugnant cum illis, tum etiam, quia multis aliis modis remitti possunt, utì habet *Trid.* suprà, & declarabitur à nu. 2012. An autem Ecclesia præcipere posset confessionem venialium, dicetur n. 2018.

§. 8. Etiam sola venialia sunt materia sufficiens Sacramenti pœnitentiæ, utì manifestè colligitur ex *Trid.* suprà, nam definit venialia simpliciter esse materiam sufficientem, & supponebat tanquam certum, quòd venialia sæpè essent in hominibus piis non habentibus mortalia, qui nullo jure prohibentur confiteri, ergo. An autem expediat frequens Confessio venialium, dicetur n. 1885. Denique an expediat confiteri sola venialia, & pœnitens tum semper sit absolvendus, dicetur à n. 1885. 594.

§. 9. Materia necessaria Confessionis sunt omnia mortalia post Baptismum commissa & nunquam directè subjecta absolutioni, sic enim docet *Conc. Lateranense* sub *Inn.* III. Cap. *Omnis utriusque sexûs*, his verbis: *Omnis utriusque sexûs fidelis, postquam ad annos discretionis pervenerit, omnia sua solus peccata, saltem semel in anno fideliter confiteatur.* Similiter *Florentin.* in Decreto *Eugenii IV.* ad Armenos, explicans partes Sacramenti pœnitentiæ ait, *Pars secunda est oris confessio, ad quam pertinet, ut peccator omnia peccata, quorum memoriam habet, suo Sacerdoti confiteatur integraliter.* Similiter *Trid.* sess. 14. De pœni. c. 5. dicit institutam esse à Domino integram peccatorum 595.

torum confessionem & omnibus post Baptis-
mum lapsis jure divino necessariam esse: Et sub-
dit: *Ex his colligitur, oportere à pœnitentibus om-
nia peccata mortalia, quorum post diligentem sui
discussionem conscientiam habent, in confessione re-
censeri, etiamsi occultissima illa sint.* Addit, *cùm u-
niversa peccata mortalia, etiam cogitationis, homi-
nes iræ filios & inimicos Dei reddant, necessarium
est, omnium etiam veniam cum aperta & verecunda
confessione à Deo quærere.* Idem sæpius repetit eo-
dem Capite, & postea sic definit Can. 7. *Si quis
dixerit in Sacramento Pœnitentiæ ad remissionem
peccatorum necessarium non esse jure divino confite-
ri omnia & singula peccata mortalia, quorum memo-
ria cum debita & diligenti præmeditatione habeatur,
etiam occulta, & quæ sunt contra duo ultima Deca-
logi præcepta, & circumstantias, quæ peccati speciem
mutant &c. anathema sit.* Accedit communis
Ecclesiæ traditio, utì ostendit *Bellarm* l. 3. c. 6. I-
tem consensus Ss. PP. apud *Bellarm. c. 2.* Ité pra-
xis fidelium agnoscens mortalia omnia tanquá
materiam hìc necesariò explicandam. Ratio
autem à priori est voluntas Christi nobis ma-
nifestata per relata Concilia & per universalem
Ecclesiæ sensum ac consuetudinem.

596. §. 10. Peccata mortalia etiam inculpabiliter
omissa sunt materia necesaria confessionis, uti
constat ex hac propositione 11. ab *Alexandro
VII.* damnata: *Peccata in confessione omissa seu
oblita ob instans periculum vitæ, aut ob aliam cau-
sam, non tenemur in sequenti confessione exprimere.*
Ratio autem est, quia Sacerdos, qui à Christo
constitutus est Judex circa mortalia, necdum
tulit sententiam de illis, neque pro qualitate
delicti potest imponere satisfactionem tum pu-
niti-

nitivam tum medicinalem, nisi peccata illa exprimantur & directè subjiciantur clavibus, ideoque licèt fortè indirectè remissa sint, tamen manet obligatio, ut directè subjiciantur absolutioni. Ex hìc dictis

Colliges, quid sit directè & indirectè remitti 597.
peccatum; nam tum dici ur directè remitti, quando remittitur ratione suî independenter ab alio peccato remisso, quia nempe est materia huic Sacerdoti per hanc confessionem cognita & subjecta: E contrà tum remittitur indirectè, quando remittitur non ratione suî, eò quòd vel non sit materia per confessionem cognita, vel non sit materia subjecta huic Sacerdoti, attamen remittitur dependenter ab alio peccato huic Sacerdoti per confessionem cognito & subjecto; sic peccatum non reservatum & in confessione expressum remittitur directè, quia remittitur ratione suî, utpote de se materia huic Sacerdoti per confessionem manifestata & ipsius etiam jurisdictioni subjecta; E contrà peccatum vel omissum vel reservatum non remittitur directè, quia omissum non est materia per confessionem cognita; reservatum autem quamvìs fortè sit materia per confessionem cognita, tamen non est subjecta jurisdictioni hujus Sacerdotis; nihilominus quia nullum peccatum potest per Sacramentum remitti, nisi simul remittatur omne mortale, & adsit dolor ac propositum sufficiens ad remissionem etiam illius mortalis omissi vel reservati, hæc simul remittuntur, sed dependenter ab illo altero peccato expresso, in quod Sacerdos habebat jurisdictionem. Dependentia autem illa & independentia in hoc consistit, quia si nullum aliud

peccatum fuiſſet expreſſum , non potuiſſet per Sacramentum remitti hoc peccatum omiſſum vel reſervatum : è contrà quamvís non adfuiſſet illud omiſſum vel reſervatum, poterat remitti iſtud expreſſum : & hoc ſenſu dicitur omiſſum vel reſervatum remitti dependenter ab iſto peccato expreſſo;è contrà peccatum expreſſum dicitur remitti independenter ab illo omiſſo vel reſervato.

598. Q. 85. *An peccata dubia ſint materia neceſſaria confeſſionis.* &c. Colligetur ex ſeqq. §. 1. Dubium hìc poteſt eſſe vel de peccato ipſo , utì ſi dubites , an ullo modo peccaveris in materia de ſe alioqui mortali , vel de qualitate peccati, utì ſi ſcias te peccâſſe , ſed dubites , an mortaliter an venialiter, vel de confeſſione peccati, utì ſi ſcias te peccâſſe mortaliter , ſed dubites , an ſis confeſſus.

599. §. 2. Circa hæc ſingula poteſt in utramque partem eſſe dubium vel poſitivum vel negativum. Tum eſt poſitivum , ſi ſuſpendatur quidem omne judicium directum, attamen pro utraque parte ſint gravia motiva , quæ ſe non elidant , ſed vi quorum poſſit formari prudens judicium pro hac & etiam pro illa parte, aut ſaltem reflexè judicari, quòd pro utrâque parte ſtet ratio momenti ſimpliciter gravis, utì dictum eſt l. 1. à n. 71. Tum eſt negativum , ſi utrimque ſint aliqua quidem motiva , non omnino levia , hæc etiam non ſunt digna prudente dubio : attamen etiam de ſe non ſufficientia ad prudens judicium pro alterutra parte, ideoque neceſſariò ſuſpendi debeat omne prudens judicium directum. Quod ſi pro una tantùm parte ſit grave motivum,ſola hæc pars erit poſitivè